

میرزا حبیب الله رشتی

ایشان شخصیتی وارسته داشت و زهد و پارسایی اش زبانزد بود. هدفش فقط تدریس بود و به شدت از ریاست پرهیز می کرد...

ولادت: 1234ق.

محل ولادت: املش رشت

وفات: 1312ق.

محل دفن: نجف

محل تحصیل: قزوین ، نجف

اساتید: حضرات محمد حسن نجفی (صاحب جواهر) ، شیخ مرتضی انصاری

شاگردان: سید محمد کاظم یزدی، آقا ضیاء الدین عراقی ، میرزا محمد حسین نائینی ، سید ابوالحسن اصفهانی و

تالیفات: بدایع الافکار ، رسائلی در فقه و

ایشان شخصیتی وارسته داشت و زهد و پارسایی اش زبانزد بود. هدفش فقط تدریس بود و به شدت از ریاست پرهیز می کرد.

پس از شیخ انصاری از پذیرش مرجعیت امتناع ورزید و مردم را به مرجعیت میرزای بزرگ شیرازی دعوت کرد.

در دقت و احتیاط ضرب المثل بود. به همین دلیل از پاسخ گویی سریع و بدون تحقیق اجتناب می کرد.

نظم در امور ، یکی دیگر از ویژگی های محقق رشتی بود. وی پس از ادا نماز مغرب و عشا و پس از صرف مقدار کمی شام ،

اندکی می خفت تا خویش را آماده راز و نیاز با معبود سازد.

از روی عمد تجاهل می ورزید و شاگردان خود را نمی شناخت به این دلیل که از او اجازه اجتهاد نخواهند و تنها پای درسش

بنشینند.

سپاسگزاری او در حق پدر و مادر کم نظیر است . نمازیهای والدینش را یک بار به تقلید از مراجع آنان و دوباره به اجتهاد خودش

می خواند.

وی در ادب نیز ممتاز بود. آن گاه که جان به جان آفرین می سپرد ، هر چه پایش را رو به قبله دراز می کردند . او پای خود را

جمع می کرد و در بیان علت می فرمود : چون وضو ندارم ، پایم را رو به قبله دراز نمی کنم .